

RPW/19511/2026 P
Data: 2026-03-02

Kalisz, dnia 27.02.2026

KANCELARIA PREZYDENTA RP	
Kancelaria Główna	
WPŁYNĘŁO	
2026 -03- 02	
Ilość zał.	Symbol jednostki

Do

Jego Ekscelencji

Karol Nawrocki

Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

Kancelaria Prezydenta RP

ul. Wiejska 10

00-902 Warszawa

PETYCJA

W sprawie wzmocnienia ochrony ofiar stalkingu, zastraszania i długotrwałej przemocy psychicznej oraz fizycznej.

Szanowny Panie Prezydencie,

Zwracam się z uprzejmą, lecz stanowczą prośbą o podjęcie inicjatywy ustawodawczej w zakresie stworzenia skuteczniejszych narzędzi ochrony ofiar uporczywego nękania, stalkingu oraz zastraszania.

Obowiązujące przepisy, mimo że formalnie przewidują odpowiedzialność karną za stalking i groźby karalne, w praktyce często okazują się niewystarczające.

Ofiary przez długi czas pozostają bez realnej ochrony, a procedury uzyskania sądowego zakazu zbliżania bywają długotrwałe i trudne dowodowo. W tym czasie sprawcy nierzadko nadal oddziałują na psychikę ofiar, pojawiają się w ich miejscu pracy, wywołują permanentne poczucie zagrożenia oraz destabilizują życie rodzinne i zawodowe.

Wnoszę o rozważenie wprowadzenia rozwiązań systemowych – analogicznych w swojej randze i skuteczności do tzw. „ustawy Kamilka” – które umożliwiłyby szybsze i bardziej zdecydowane wydawanie natychmiastowych zakazów zbliżania się i kontaktowania w sprawach o uporczywe nękanie, wzmacniałyby ochronę ofiar już na etapie postępowania przygotowawczego, nakładałyby obowiązek realnej reakcji instytucji w przypadku powtarzających się zgłoszeń oraz zapewniały większe wsparcie psychologiczne i prawne dla osób dotkniętych długotrwałą przemocą psychiczną. System powinien jednoznacznie uwzględniać fakt, że przemoc nie zawsze ma charakter fizyczny – często polega na wieloletnim zastraszaniu, kontrolowaniu i destabilizowaniu życia ofiary.

Mój apel nie jest wyłącznie głosem teoretycznym. Jest on wynikiem osobistego doświadczenia wieloletniego zastraszania i uporczywego nękania. Przez długi czas byłam obiektem gróźb, poniżania oraz prób wywoływania strachu. Sprawca wielokrotnie pojawiał się w moim miejscu pracy, kontrolując mnie swoją obecnością i wywołując silne reakcje lękowe. Pomimo zgłoszeń i prób uzyskania ochrony prawnej, nie udało mi się uzyskać skutecznego zakazu zbliżania. Procedury okazały się niewystarczające wobec działań osoby funkcjonującej „na granicy prawa”.

Konsekwencją nie są jedynie chwilowe emocje, lecz realne skutki zdrowotne: ataki paniki, bezsenność, przewlekły stres, destabilizacja życia zawodowego oraz poczucie ciągłego zagrożenia. Ofiara przemocy psychicznej bardzo często pozostaje sama z ciężarem udowodnienia, że strach, którego doświadcza, jest uzasadniony. Rok względnego spokoju nie oznacza zakończenia przemocy – wystarczy jedna wizyta sprawcy w miejscu pracy, by powrócić stan paraliżującego lęku. System prawny nie powinien wymagać od obywatela wieloletniego znoszenia zastraszania, zanim uzyska realną ochronę.

Należy również podkreślić, że długotrwałe zastraszanie i uporczywe nękanie mogą prowadzić do dramatycznych konsekwencji psychicznych. Wielomiesięczne lub wieloletnie życie w permanentnym strachu, napięciu i poczuciu braku ochrony ze strony

państwa może doprowadzić ofiary do załamania nerwowego, depresji, a w skrajnych przypadkach nawet do prób samobójczych. To realne zagrożenie dla zdrowia i życia ludzi pozostawionych bez skutecznej pomocy.

Co więcej, w niektórych przypadkach sprawcy wykorzystują osoby trzecie do dalszego zastraszania, wywierania presji lub pośredniego wywoływania lęku. Takie działania potęgują poczucie bezradności i mogą stanowić bezpośrednie zagrożenie dla bezpieczeństwa ofiary. System prawny powinien uwzględniać również te formy przemocy, które nie zawsze przybierają postać bezpośredniego ataku fizycznego, lecz są również destrukcyjne i niebezpieczne.

Nie piszę tego listu wyłącznie w swoim imieniu. Piszę w imieniu wszystkich osób, które żyją w cieniu czyjejś obsesji, kontroli i gróźb, a które zbyt często słyszą, że „dopóki nic się nie stało”, instytucje mają ograniczone możliwości działania. Państwo powinno stać jednoznacznie po stronie ofiar, zapewniając im realne, szybkie i skuteczne mechanizmy ochrony – zanim dojdzie do tragedii.

Z wyrazami szacunku